

Ap 2242 P356-23705 2
Nr. 1-26 I psm.

LAIVAS

No. 1. Metai XIV

Sausio-Jan. 6, 1934 m.

EST. 1911
1911

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

I SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

E v a n g e l i j a .

LUKO 2, 42-52

KUOMET Jėzui buvo jau dvylika metų, jie atėjo, kaip buvo šventės paprotvis, i Jeruzalę: bet jo gimdytojai tai nežinojo. Manydami jį esant draug keliaujančiųjų tarpe, jie ėjo visą diena ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų. Nesurade, sugrižo, jo beieškodami, i Jeruzale. Ir atsitiko, kad po trijų dienu jie rado jį sėdinti mokytojų tarpe, besiklausanti jų ir juos beklausinėjanti. Visi gi, kurie girdėjo jį, stebėjosi jo išmanyumu ir jo atsakymais. Pamatę jį, jie nustebė, ir io motina jam tarė: Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojova taves. Jis jiems tarė: Kam manęs ieškojota? Ar gi nežinojota, kad man reikia būti tuose daiktuose, kurie yra mano tėvo? Bet jie nesupratė, ką jis jiems buvo pasakęs. Ir jis iškeliauvo su jais, atėjo i Nazareta ir buvo jiems paklusnus. Jo motina laikė visus šituos žodžius savo širdyje. O Jė-

L e k c i j a .

ROM. 12, 1-5.

AŠ maldauju jus, broliai ,dėl Dievo gailestingumo, parodykite savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui tinkamą auką; tai bus jūsų protingas tarnavimas Dievui. Nesitaikinkite prieš šio pasaulio, bet patys save perdirbkite savo dvasios atnaujinimu, kad ištirtumėt, kas yra Dievo valia, kas gera, kas įtinka ir kas tobula!

Aš sakau man duotąja molone visiems jūsų tarpe, kad neturėtumėte apie save geresnės nuomonės, kaip pridėra, bet kad manytumėte apie save teisingai ir kiekvienas žiūrėdamas tikėjimo saiko, kaip jam Dievas yra paskyręs. Nes kaip viename kūne turime daug nariu, visi gi nariai turi ne tą patį veikimą. taip mes daugelis esame vienas kūnas Kristuje.

zus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

NAUJŲ METŲ MINTYS

a. Laikas

Metai yra tam tikras laiko kiekis, kuriuo matuojame didesnius to paties laiko kiekius, matuojame medžių, gyvulių, žmonių, o net žemės, saulės ir kitų žvaigždžių amžį, bet kas yra patsai laikas, neviesiems yra aišku, ypatingai mokytiems.

Daugeliui atrodo, kad laikas yra vienas iš suprantančių kalbos žodžių, visi jį vartoja, sakydami: turiu laiko, neturiu laiko; ankstybas ar vėlybas laikas; visi dalina laiką į sekundas, valandas, dienas, mėnesius ir metus, į dar stambesnius ir smulkesnius kiekius, net parduoda jį, gaudami užmokestį už valandą, dieną, mėnesį ar metus, tačiau, gilesnis laiko supratimas, kas jis yra, išsprusta net labai mokytiems žmonėms, yra tai savo rūšies paslaptis.

Platonas, grekų galvočius, pasakė, kad laikas yra judamas nejudamos amžinybės paveikslas. Boecius — kad yra tai judesio mastas sulvg pirmiau ir paskiau. Kantas — kad laiko visai nėra, yra tai žmogaus psikologijos padaras, jo proto tam tikros formos, kurios reikalingos yra protavimui. Cionas, įžymus fiziologas, sako, kad Kantas yra suklydes laiko aptarime, nes nežinojo fiziologijos. Sulvg Cionu žmoguje yra tam tikri nervai laikui ir erdvei pagauti, todėl ir laikas ir erdvė turi būti, nes gamta neduoda dovanai įrankių: jei pav. yra akis turi būt ir šviesa, jei yra ausis turi būt ir garsas, nes, jei šviesos ir garsų nebūtų, nereikalingos būtų žmogui akys ir ausys. Iš kitos vėl pusės negalima sakyti, kad akis padaro šviesą, ausys padaro garsus. Kaip kada taip atsitinka, kad žmogus mato šviesą, kurios nėra, girdi garsus, kurių nieks neišduoda, bet toki žmogų gydytojai laiko už ligonį. To-

kiais ligoniais Kantas laiko visus žmones, priskaitydamas jiems tų dalykų jautimą, kurių nėra. Reiškia laikas yra, kitaip visi mes turėtume jaustis ligoniais.

b. Laiko tikslas

Nėra labai svarbus dalykas sužinoti laiko paslaptį, daug yra svarbesnis dalykas mokėt juo tinkamai pasinaudot. Daug yra paslapčių gamtoje, kurių nieks nesupranta, arba kurias supranta tik labai reti, išrinkti mokslininkai, o visgi visi lygiai jomis naudojasi. Elektros pav. esmė nėra pilnai prieinama patiems mokslininkams, o visgi ja naudojasi, o be jos sunku būtų šandie apseit.

Panašioje būklėje yra atsiduręs ir laikas; nesvarbu tat sužinot, kas jis yra, svarbu mokėt juo naudotis.

Kadangi laikas, kaip ir visi sutvėrimai, yra išėję iš Dievo, todėl, norint tinkamai juo naudotis, reikia pažiūrėt, kokiais tikslais jis yra mums Dievo duotas, nes kiekvienas dalykas tada tik neša naudą, kada yra vartojamas tam tikslui, kuriam yra padarytas. Kojos pav. yra duotos vaikščiojimui, rankos darbui. Jei gu dabar mes pradėsime kojomis dirbt, o rankomis vaikščiot, netoli nueisime ir nedaug ka padarysime. Pažiūrėkime tat, kokiais tikslais Dievas davė mums laiką?

Žmogaus siela, nors priguli prie dvasiu pasaulio, tačiau savo prigimties tobulumu užima jame paskutinę vietą. Iš Dievo rankų ji išeina panaši į baltą popierą, ant kurios nėra parašyta ną nė vienos eilutės. Popiera tik tada pasidaro brangi ir pageidaujama, kada buna ant jos atspaustos, ar išrašytos žmonių mintys, kada ji pasidaro tų minčių pastovi nešiotoja ir saugotoja.

Panašiai darosi ir su žmogaus siela; ji tik tada pasidaro brangi ir graži

Dievo akims, kad ant jos buna atmuštas Dievo paveikslas su visomis jo tobulybėmis.

Popiera tik tada virsta pilna gražių ar negražių minčių ir paveikslų knyga, kada pereina per spaustuvę. Panašiai žmogaus siela tik tada gali virsti Dievo paveikslu kada pereina per šį žemišką gyvenimą. Ji yra sujungta su kūnu, kad per jį ir su jo pagalba galėtų prisirinkti žinių apie Dievą, savo Sutvėtoją ir savo tikslą, galėtų išsilavinti dorybėse, vienu žodžiu, galėtų save išstobūlinti tiek, kad būtų verta regėti Dievą amžinybėje ir juomi džiaugtis, kitaip sakant galėtų save išganyti.

Knyga tada yra brangesnė, kada yra gilesnių ir gražesnių minčių nešiotojas ir saugotojas. Panašiai žmogaus siela juo malonėsnė yra Dievo akims, juo labiau išsitobūlinusi ateina į jo akyvaizdą. Žmogus tat gyvena ant šios žemės ne tik, kad save išganytų, bet kad padidintų savo vertę, padidintų savo amžiną laimę tais turtais, kuriuos riakt liepė patsai Išganytojas: "*Krankite sau turtus danguje, kame nei rūdys, nei kandys negadina ir kame vagys neiškasa ir nepavagia.*" Mato 6, 20.

Toji galimybė tobulintis ir didinti savo dvasios turtus yra žmogui suteikta tik ant šios žemės, ji baigiasi su žmogaus mirtimi, po mirties nieks nieko negali pridėti prie savo turty, su kokiais ateis, su tokiais turės pasilikti per amžius. Išganytojas todėl ragina mus, kad dirbtume ir negaišintume laiko, sakydamas: "*Vaikščiokite, kolei turite šviesos, kad tamsybė jūsų neužpultų.*" Jono 12, 35. "*Ateina naktis, kuomet niekas nebegalės nieko daryti.*" Jono 9, 4.

Toji galimybė nustatyt savo amžinąsį, padaryt ją laimingą ir turtingą, ar visai ją prarast ir sudaro mums laiką, kuris bus mums atimtas mirties valandoje, laiko daugiau nebus.

Apie tą laiko pasibaigimą praneša mums ir angelas su didžiausia iškilme šv. Jono Apreiškime: "*Aš mačiau, sako šv. Jonas, kitą galingą angelą, nužengiantį iš dangaus: Jis padėjo savo dešinę koją ant jūros, o savo kairę ant žemės ir šaukė dideliu balsu, kaip kad liūtas kriokia... Tuomet angelas, kurį aš mačiau stovintį ant jūros ir ant žemės, pakėlė savo ranką į dangų ir prisiekė gyvuojų per amžių amžius, kurs sutvėrė dangų ir tai kas jame yra, žemę ir tai, kas ant jos yra, kad daugiau nebebus laiko.*" Aprį 10, 1-7.

Mes tat, žemės gyventojai privaloma dar tobulintis ir didint savo amžiaus jis nėra nuo mus atimtas, kad mes galime dar tobulintis ir didint savo amžiaus turtus. Tačiau, reikia skubint siekt tuos visus tikslus, kuriais laikas yra mums duotas. Tie tikslai yra keturi: a. Kad sugrįztume prie Dievo.

Žmogus per gimtąją nuodėmę nusigręžė nuo Dievo ir nusikreipė prie sutvėrimų, juos pamilo visa širdimi, visa siela, visomis mintimis, visomis jėgomis, reiškia visa savo prigimtimi, o per tai pagadino savo prigimtį, nes tokia meilė priguli vienam Dievui.

Dievas savo galeistingume duoda žmogui galimybės pasitaisyti, nusigręžt, reiškia, nuo sutvėrimų ir sugrįžt prie Dievo. Tačiau, tokios atmainos negalima padaryt vienoje akymirkoje, reikia ilgo laiko, kad protas pažintų Dievo brangumą, valia pastatytų jį savo meilėje aukščiau už visus sutvėrimus, kad visi jausmų ir visa siela būtų įkinkyta į Dievo ieškojimą, kaip kad ji iki šiol buvo įkinkyta į sutvėrimų ieškojimą. Didelė tat yra Dievo dovana, kad jis duoda mums galimybės sugrįžt, duoda laiko kokios dovanos nedavė nupuolusiems angelams.

b. Antras laiko tikslas — atgaila. Neužtenka sugrįžt prie Dievo, reikia iš-

lygint skriaudas, padarytas Dievui nuodėmingu nusigrėžimu nuo jo. Laikas yra tinkamiausia priemonė, nes laiko bėgyje ištinka mus šaltis, karštis, badas, ligos, įviariausios nelaimės, kurias jeigu kantriai iškenčiame, padarome atgailą už savo kaltes; jeigu gi murmame, užsipelnome, kad laikas, kuris šiaudie stovi po mus pusės, paskutiniame teisme bus pastatytas prieš mus: *“Ir pašaukite prieš mane laiką,”* sako Jeremias pranašas. Randa 1, 15. Kaip vienas plaukas nepapuls nuo galvos, sako šv. Bernardas, taip nė viena laiko akymirka.

c. Trečias laiko tikslas — kad prisiirinktume nuopelnų. Tik tas žmogus ilsisi gardžiai naktį, kuris uoliai dirbo diena. Kas gi ilsėjosi dieną, tas turi kentėti ir vargti naktį, tam naktis pasidaro labai skaudi ir ilga. Kas tat uoliai dirbo dėl Kristaus šiame gyvenime, tas atsilisės su Kristum kitame.

Tik diena pasibaigus darbininkas gauna užmokestį už savo darbą, jeigu dirbo. Panašiai Kristus atlygins savo darbininkams šiam gyvenimui pasibaigus, *“Net tik tiems,”* kurie yra tikrai dėl jo dirbę.

d. Kvirtas laiko tikslas — pasimokinimas.

Viskas keičiasi laiko bėgyje. Kaip upės vandeny nieks nesimaudo du kart, nes sugrįžęs į tą pačią vietą, jau nerasi to paties vandens, taip, praleidęs vieną laiko akymirką, daugiau jos nepagausi. Tas visų daiktų nuolatinis keitimasis ir nepastovumas turėtų mus persergėti, kad neprotingas yra kiekvienas mūs širdies prisirišimas prie žuvančių šios žemės gėrybių, nes jos yra kaip sapne radinys.

3. Kaip mes leidžiame laiką.

Valstybės, norėdamos geriau pažinti savo gyvenimą, į kurią pusę jis linksta, ar į gerą, ar į blogą, paveda tam tikriems valdininkams surinkti kas metai žinias iš visos valstybės gyvenimo, kiek tais metais turėta valstybėje žmonių,

kiek gimė, kiek mirė, kiek gyvulių užauginta, kiek laukų kokiais javais apsėta, sutraukt tas žinias į kruvą, paverst jas skaitlinėmis, kad galima būtų paskui palyginti vienus metus su kitais. Vadinasi tai statistikos darbas.

Padarykime ir mes tokią statistiką apie laiko sunaudojimą žmogaus gyvenime, kad aiškiau pamatytume, į kurią pusę linksta jo širdis.

Imkime žmogų, kuris pragyveno 60 metų ir pažiūrėkime, kokiems tikslams ir darbams kiek laiko buvo pašvęsta, bendrais, žinoma, brožais.

Miegodamas kas nakt 8 valandas, vieną paros trečdalį, pramiegojo 20 metų. Dirbdamas kasdien po 8 valandas savo kūno ir gyvybės reikalams, išdirbo 20 metų. Jei buvo geras katalikas, jei kalbėjo rytas-vakaras poterėlį, o šventą dieną išklusė šv. Mišių, neapleisdamas nė vienos šventos dienos, dievotunui pašventė 96 valandas į metus, reiškia keturias dienas. Atmetę nuo 60 metų pirmuosius 7 metus, kuriuose nieko nėra padaręs dėl savo amžinybės, nes neturėjo dar pilno proto, gausime 212 dienų, pašvęstų Dievui ir savo amžinosios laimės statymui, arba vieną šimtinę viso savo gyvenimo dalį. Žmogus tat pašvenčia 99 savo gyvenimo dalis šios žemės reikalams, o tik vieną savo amžinybės gerinimui ir tai dar taip daro tik toks žmogus, kuris rūpinasi savo išganymu. O kiek yra tokių, kurie dovanai praleidžia visą savo gyvenimą, kurie nepašvenčia amžinybės reikalams nė tūkstantinės gyvenimo dalies.

Bauginančios tai skaitlinės, tegul mus išjudina, kad pasirūpintume daugiau laiko skirti tiems tikslams, kuriems laikas yra skirtas nuo Dievo.

Kun. J. Vaitkevičius, M. I. C.

Ką Pasakytų Nevienas Katalikas?

Negaliu kalbėti, kad katalikams dažnai trūksta gilesnio pažinimo tikėjimo dalykų, bet galiu drąsiai tvirtinti, kad to trūksta daugybei lietuvių katalikų.

Jie priprato suprasti tikėjimą tik kaip regimas apeigas, ne kaip tikrą dvasios maistą ir jos turtą. Dėlto jie pasidarė katalikais formalistais. Jie mano esą geri katalikai, jei atliko nekurias vartojamas tikėjimo apeigas. Jie pasitenkina paviršutiniškumu, visiškai neįsigilindami į dvasią. Gi tikėjimas yra ne miklinimas kūno atliekant apeigas, bet maitinimas sielos ir jungimas jos su Dievu.

Todėl įvyksta įvairiausi iškrypimai ir pačioje dorovėje. Nevienas lietuvis katalikas atlikinėja išpažintį, ir ne vieną tik kartą metuose, bet dažniau, o neatsiteisia artymui, negražina paskolos, nors tai gali padaryti, jei nepilnai, tai nors dalimis. Kad nuramintų savo sąžinę ir galėtų apgauti pats save, o gal būt ir kunigą per išpažintį, visuomet skundžiasi dabar negalįs atsiteisti, bet atsiteisiąs vėliau. Taip jis teisiąs iki galutinai, baigia savo gyvenimą, nešdamas ant savo sielos svetimą skriaudą. Tokių "fariziejų" jau ir perdaug turime mūsų laikuose.

Ypatingai daug lietuvių katalikų labai neįautrią turi sąžinę, jei jie pasiliko kaip nors skolingi kunigui už jo patarnavimą, arba pasiliko skolingi vienuolynui už jų vaikų maitinimą ir mokymą. Daro vienuolijai iškilmingiausius pasižadėjimus, kad tuojaus atsiteisią, o paskui vienuolija susilaukia tik: "tegu ji sau laukia. Negrėbs jos galas! Matys ji mano pinigų!"

Taip. Dažniausia jų nei nemato. Jie katalikai — ir jie praktikuoja savo tikėjimą ir jie velka tą skriaudą ant savo sie-

los.

Tai tik vienas ir labai biaurus pavyzdys. Bet bene jis vienas tokių katalikų gyvenime.

PIKTLINASI

Daug yra lietuvių katalikų, kurie brangina tik apeigas, o visiškai nesupranta ir nesistengia suprasti jų dvasios. Jie taip prikimba prie paviršutiniškumo, kad didžiausiai pasipiktina, o kitas net šalinasi nuo paties tikėjimo ir Bažnyčios, jei jis pamato, kad nekurias apeigos liko kiek-ne-kiek pamainytos.

Štai Lietuvoje buvo stambių pasipiktinimų, kada Šventas Tėvas padarė pasininkų ir švenčių atmainas. Girdi: Jau ir Šventąjį Tėvą tie "prūsai" papirko." Teko nekuriems jų daug aiškinti iki nusiramino.

Kartais pasitaiko, kad kunigas išėina laikyti mišių, neapsižiūrėjęs, kad nėra padėtos ant patenos hostijos. Tai pastebi tik, atėjus "Offertorium" arba aukojimui. Tuomet siunčia patarnautoją atnešti. Tai pastebėjo nekurie, esantieji bažnyčioje katalikai ir jau piktinasi.

Tokių įvykių, įvykėlių atsitinka daug.

Kas gyvena tikėjimo dvasia, kas žiūri, kad, tikėjimui padedant, puoštų savo sielą dorybėmis, liuosuotų ją iš kūno geidulių pančių, keltų ją į Dievą, tas nesi-piktins dėl netyčia apleistos, ar atmainytos apeigos, ar pakeisto papročio. Jis žino, kad tai nesudaro tikėjimo esmės. Apeigos yra gražios ir kilnus dalykas, bet tik regima priemonė padėti pakilti aukštyrų ir pakelti savo dvasią į dvasinius, aukštesnius dalykus.

ŠV. TĖVAS LEIDO

Nuo 1930 metų misijonieriai, tėvas

Avito, o nuo 1931 tėvas Estaban, abu je-zuitu, yra laikomi kiniečių bolševikų ne-laisvėje. Jie jų dar nenužudė, bet ir nepaleidžia. Neleidžia jiems turėti susi-nešimų su tikinčiais Kinijoje. Jei ir įvyksta koki susisiekimai, tai tai padaro-ma didžioje slapybėje. Jie ten neturi jokių bažnytinių rūbų, nei mišioms lai-kyti kielikų, nei mišiolų. Gi šv. Eucha-ristijos labai reikalingi ir jiedu ir kiti katalikai nelaisvėje. Joks kunigas, nei žmogus negali jiems konsekruotų hostijų atnešti.

Tai kaip jie tapo aprūpinti? Mes katalikai turime gerai žinoti, kad permai-ną duonos į Kristaus Kūną ir vyną į Kristaus Kraują mišiose įvykdo ne mi-šių rūbai, ne kielikas, ne mišiolas, bet *tikroji kunigo kunigystė*. Tikras kuni-gas ir be visų tų rūbų gali įvykinti kon-sekraciją.

Priešingai, asmuo, kurio Bažnyčia nepašventino kunigu, gali apsivilkti ku-nigiška sutana, gali užsisukti ant kaklo kunigišką apikalę, gali apsikrauti savo mišių rūbais, gali turėti kieliką ir mišio-lą ir nors jis tūkstančius kartų sakytų konsekracijos žodžius, tai ten per am-žius nebus Jėzaus Kūno ir Kraujo.

Gi mūs nekuriems lietuviams katali-kams — nezaležninkams užtenka to, kad kokis nors valkata apsikarstė kunigo drabužiais, apsımovė mišių rūbais, na tai jau viskas gerai ir tvarkoje.

Taigi Šv. Tėvas tiem dviem misijo-nieriam leido laikyti mišias be mišių rū-bų, be aukso ar auksuoto kieliko, leido pa-vartoti net paprastą, bet tinkamą duoną ir vyną, kad jiedu sau ir tikintiesiems galėtų turėti Šv. Sakramentą ir Juomi stiprinti savo sielas, būdami tame sun-kiame varge.

V. K.

SIELOJ GIEDRA...

Vai kiek paniūrusių dienų,
Zigzagais pintu taku
Nusvaigus siela beklajojo
Gyvybės rasų nežinojo.
Tik šiandien įjaudintoj sieloj
Žali pavasariai sužydo,
Saldūs džiaugsmas pragido.
Nekaltas juokas krūtinę pripildė
Jėzus meilę širdy pagimdė.
Išbalos demonai nedori —
Prieglaudų jau čia neberanda.
Nuskaistintos širdies nebepakanda.
Ašaros džiaugsmo supintos
Serafinų kristalais perimtos
Įdubusius skruostus plėvė
Prie Nukryžiuotojo kojų.

VI. Balarionis.

PALESTINOS ŽVĖJAI

(Trioletai)

Po septyniasdešimt dienų,
Kai Kristus pergalėj žybėjo
Nusklendeno liežuviai ant žvėjų,
Po septyniasdešimt dienų,
Po bevilčiais kaišytų audrų
Dangaus dausa pasaulin atėjo,
Po septyniasdešimt dienų,
Kai Kristus pergalėj žybėjo.
Apsukrę Palestinos žvėjai,
Dabar jau ne žemės karžygiai,
Gielbėti sielų jie išėjo,
Apsukrę Palestinos žvėjai
Paniūrusią žemę prikėlė,
Kad garbintų Tėvą šventai.
Apsukrę Palestinos žvėjai
Dabar jau žemės karžygiai.

VI. Balmionis.

Amerikon Atvyksta Naujasis Marijonų Generolas

LANKYS VIENUOLIJAS, GELBĖS KATALIKŲ AKCIJAI

Patikrintomis žiniomis pranešama, kad naujasis Tėvų Marijonų kongregacijos viršininkas, gyvenantis Romoje, Didžiai Gerbiamas Tėvas Andriejus Cikoto, M. I. C., vasario mėnesį atvyksta Amerikon. Čia tėvas generolas išbus apie keturis mėnesius ir birželio mėnesį grįš Europon.

Kanoniški vizitai

Atvykimo tikslas yra vizituoti Marijonų kongregacijos namus Amerikoje. Yra priimta, kad generalinis vienuolijos viršininkas laiko atskirus vienuolynus bent sykį į trejus metus. Tokią formalę kanonišką vizitą vienuolijoms Amerikoje pirmą sykį atliko pirmas Marijonų generalinis viršininkas arkivyskupas Jurgis Matulaitis, M. I. C., 1926 metais. Paskučiausioji kanonikoji Marijonų vienuolijų vizita buvo 1930 metais; ją darė antrasis atgaivintojas Marijonų vienuolijos generolas vyskupas P. P. Būčys, M. I. C.

Dabartinis Marijonų vienuolijos generolas, Didžiai Gerbiamas Tėvas Andriejus Cikoto, M. I. C., išrinktas Marijonu kapituloje Romoje ir šv. Tėvo užtvirtintas praeitą liepos mėnesį vieton atsisakiusio nuo generolo pareigų J. E. vyskupo P. P. Būčio, M. I. C. Kaip Marijonu generolas jis pirmą kartą lankys Amerika. Tėvų Marijonų vienuolijos namai Amerikoje yra: Chicagoje, Hinsdale, Ill., Thompson, Conn. ir Washington, D. C. Be to, tėvai Marijonai tvarko parapijas Chicago, Rockford, Kenosha ir Clarksburg, W. Va.

Tykibai gaivinti

Lietuviams amerikiečiams Tėvas A. Cikoto, M. I. C., yra jau gerai žinomas,

kuomet po karo, atlikęs savo naujokavi-
mą Mariajampoolės vienuolyne, ir jis at-
vykęs sykiu su tėvu Pijum Andžiliu, M.
I. C., aplankė Amerikos lietuvių parapi-
jas su misijomis. Jo pomokslai pasižy-
mėjo ypač argumentacija, turiniu. Daug
amerikiečių, gyvenę palaidomis nuomonė-
mis, savo susikristalizavimą tikėjime
skaito po išklaustų tėvo misijonieriaus
A. Cikoto, M. I. C., pamokslų.

D. G. Tėvas Andriejus Cikoto, M. I.
C., ir šiuo atsilankymu vizituojant Mari-
jonų vienuolynus, sykiu, kiek laikas leis,
turės ir misijas! Kai kurie Atlantiko
pakraščių lietuvių lebonai jau net spėjo
jį misijoms pakviesti.

Savo pirmojo Amerikos lankyme
proga Tėvas Andriejus Cikoto, M. I. C.,
ėmė dalyvavo lietuvių organizacijų suva-
žiavime ir pasižymėjo gilia orientacija.
Reikia tikėtis, kad savo gilia erudicija
jis ir šia proga pagelbės katalikų akcijai
pastumėti pirmyn.

VIENA. — 300 Pravoslavijų kunigai
grįžta atgal prie Katalikų tikėjimo. Sa-
ko, kad jie nenori turėti bendro su Ru-
munijos tautine bažnyčia. Priežastis
yra, kad jie negali susisiekti su Maskva.
Bet svarbiausia priežastis yra ta, kad
Popiežiaus Pijus XI prielankumas Ru-
sams. Yra didelė pažanga, nes pradėda-
ma suprasti, kad be Katalikų tikėjimo
negalime laimingai gyventi.

VOKIETIJA. — Kristaus Karaliaus
šventėje Koelae penki šimtai katalikų val-
dininkų organizuotai dalyvavo iškilmin-
goj švč. Sakramento procesijoje. Tų
valdininkų dauguma buvo įvairių sąjun-
gų pirmininkai, ar atstovai, suvažiavę į
savo visuotinį susirinkimą. Žmonės gro-
žėjosi aukštų asmenų pamaldumu ir mei-
le Kristui.

Ką Mums Duoda Katalikų Bažnyčia?

Pakėlimas į Kristaus ribierius.

Krikščionių tikėjimas reikalauja iš kiekvieno krikščionies ir kataliko išlikti ištikimu po Kristaus vėliava, nesigėdinti Jo šv. Evangelijos bei mokslo ir narsiai kovoti pirmose Jo ricierių eilėse — štai sutvirtinimo sakramento tikslas. Per ištiesimą vyskupo rankų ant sutvirtinamų, per patepimą kaktos šv. chrisma kryžiaus ženklų sutvirtinamasis gauna ypatingas šv. Dvasios dovanas, ypač *ištvermės dovaną* šventame tikėjime išsilaikyti.

Visi tikintieji, rašo Popiežius Urbanas, privalo po krikšto priimti šv. Dvasią, kad galėtų tapti tikrais krikščionimis. Sutvirtinimo sakramentas, rašo vienas Bažnyčios Tėvų, suteikia švento tikėjimo aiškumą, grūdina valią kovoms, kurios krikščionio gyvenime dažnai pasitaiko, padeda siekti krikščioniškos tobulybės. Pakrikštintas, bet nesutvirtintas sutvirtinimo sakramentu yra panašus į neužangą (šv. Klemensas). — Štai kokios malonės yra susijusios su sutvirtinimo sakramentu.

Taigi matome, kad Bažnyčia paėmusi mus tik ką atėjus į šį pasaulį, nepaleidžia mūsų iš savo rankų, bet nuolatos sto vi prie mūsų šono kaip rūpestingiausia motina.

Visų šių geradarybių, kurias Bažnyčia mums teikia, negalėtume gauti jei Jos neapkęstume ar nepaisytume.

Bažnyčia — geriausias gydytojas.

Ne tik kūnas serga, bet ir siela turi savo ligų. Tos sielos ligos — tai mūsų nuodėmės, kurios žeidžia sielą, o kartais net numarina. Šv. Raštas sako, kad nuodėmė yra mirtis. Antgamtinį gyvenimą mums gali duoti tik šv. Dvasia veikdama mūsų sieloje mums bendradarbiaujant. Mumyse esanti ir šv. Dvasia ne tik padaro mus

Dievo vaikais ir būsimais dangaus gyventojais, kaip gražiai moko šv. Povilas, bet net daro iš mūsų naują tvarinį ir tai ne grynai žmogišką, bet dieviškai žmogišką. Tačiau papildžius bent vieną mirtiną nuodėmę, tas dieviškai žmogiškas gyvenimas apmiršta, nes tada nuodėmė naikina Dievo malonę — antgamtinio gyvenimo šaltinį.

Bet, ačiu Dievui, prieš šią sunkią sielos ligą Dievas davė mums vaistų ir gydytoją, o jais yra ne kas kitas kaip Bažnyčia, kunigas ir klausykla arba šv. išpažintis.

Prie klausyklos siela keliasi naujam gyvenimui, keliasi iš nuodėmės karsto, kaip tas Lozorius, kurį Kristus stebuklingai prikėlė.

Klausykloje atleidžiamos yra visos, kad ir sunkiausios nuodėmės, pagyja čia visos sielos žaizdos ir ligos ir miręs nusidėjelis keliasi naujam gyvenimui.

Todėl koks gi neišmintingas yra priekaištas, kad Bažnyčia man nieko neduoda.

Bet ką gi veiktum nusidėjęs jei nebūtų Bažnyčios? kur apvalytum sielą susitėpęs nuodėmės purvuose? kaip išgelbėtum per nuodėmę prarastą sielą?

Tik Jėzus galėjo dėdamas ranką prie širdies pasakyti: kas parodys manyje nuodėmę. Gi kas mes? Gal nėra nei vienos dienos, kada nenusidedame.

Todėl nuodėmė verčia mus kiekvieną eiti bažnyčion ir ten per išpažintį susivienyti su Dievu ir vėl tapti maloniu Dievui vaikeliu.

Be Bažnyčios nėra išganymo, kas nesinaudoja B-čios patiektomis priemonėmis, tas negali išganyti savo sielos.

Krikštas šv. mus pagimdo, iš sakyklos girdimas Dievo žodis išaukli, gi klausykla tiek kartų mus atgimdo, kiek kartų

mes per sunkią nuodėmę prarandame aminorą gyvenimą.

Bažnyčia ir moterystės sakramentas

Priimdamas moterystės sakramentą įžengei į naują gyvenimą pilną pareigų ir priedermių ir prieš Dievą ir prieš žmones.

Tave ir būsimą tavo žmoną laimino gimdytojai, kad šeimyninis gyvenimas jums būtų lengvas ir malonus visados. Sunku buvo sūnui ir dukteriai einant moterystės luoman apieisti tėvą ir motiną, tačiau stiprino tvirtas nujautimas, kad gera žmona pavaduos tau mieliausią motiną, o geras vyras atstos tau dukterį ir tėvą ir motiną; tas džiugino jūsų širdis ir pripildė geros nuojautos. Jūsų abiejų žingsniai nukrypo bažnyčion, kur jus turėjo surišti amžinai moterystės ryšiai. Bažnyčioje jau jus laimino ne taip kaip namie — gimdytojų rankos, bet čia jau laimino pats Dievas trokšdamas jums didžiausios dangaus palaimos.

Kur gi jūs susituokėte? Ar kokioje smuklėje, ar kur nors lauke kaip žydai? Ne! Jūs susituokėte bažnyčioje, Jėzaus Kristaus esančio Švč. Sakramente akyvaizdoje.

Per kieno rankas nužengė ant jūsų tas Dievo palaiminimas? Per kunigo rankas, kurs vardan Jėzaus Kristaus esančio Švč. Sakramente laimino jūsų tą žingsnį ir pavedė jus ypatingai Dievo globai ir malonei.

Taigi matote kaip Bažnyčia mums yra reikalinga, kad nei vienai valandėlei Ji mūsų neapleidžia, kad nuolatos stovi šalia mūsų ir mums patarnauja ir pataria taip geriausias mūsų draugas. Todėl tikriausia melagystė yra sakyti, kad Bažnyčia man nieko neduodanti ir todėl Ji man esanti visai nereikalinga.

**KUNIGAS JURGAITIS IR VĖL
SERGA LIGONINĖJE**

Chicagoje išnaujo susirgo ir guli Šv.

Kryžiaus lietuvių ligoninėje kun. Jurgaitis. Liga reikalauja ilgesnio gydymo ir ligoniui yra patarta persikelti į sausesnį klimatą. Kunigas Jurgaitis dar labai jaunas. Jo gausingi prieteliai jam linki ir meldžia greito pagijimo.

SUSIRGO SESUO M. VIVIANA

Buvusi cicerietė seslė M. Viviana serga ir yra slaugojama Šv. Kryžiaus lietuvių ligoninėje. Seselė visų pirma buvo ištikta šalčio, iš kurio susidarė komplikacijos palietusios plaučius. Lietuvių visuomenė apgailestauja, kad taip jauna mokytoja turi būti ligos priversta nutraukti savo kilnų darbą ir meldžia Visagallo greito jai pasveikimo.

MOTINA MARIA ŠVEIKESNĖ

Šv. Kazimieiro Seserų Kongregacijos viršininkė, D. Gerb. Motina Maria, kuri šiais metais buvo rimtai susirgusi, ir net turėjo panešti sunkią operaciją, jau žymiai sveikesnė. Nors dar vis reziduuoja Šv. Kryžiaus ligoninėje, ir yra gydytojų priežiūroje, tačiau jau dažnai atlanko motinišką vienuolijos namą ir net kai kurias artimesnes seselių misijas. Visgi fiziškos nedagalės dar neleidžia pilnai generalės viršininkės pareigų eiti.

Motina Maria turi didelių nuopelnų Šv. Kazimieiro Seserų Kongregacijos istorijoje. Bendrai su kitom dviem draugėm, motina Immaculata ir motina Concepta, tą garbingą lietuvių mokytojų Kongregaciją išvystė į didelę tautos kultūrinimo pajėgą, čionai Amerikoje ir Lietuvoje. Jos nuopelnus Lietuvos respublikos valdžia pažymėjo medaliu, gi Amerikos katalikų šviesuomenė finansine ir morale parama jai gelbėjo išvystyti vienuoliją. Aprūpinimui taip trumpame laike plataus mokyklų tinklo gabiomis mokytojomis ir moderniškose lietuvių ligoninėse gabia vadovybe. Ir Chicago lietuviai katalikai tame neatsilikę.

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Ar gali būti išteisingas paslėpimas savo religijos, norinčiam dasigauti į kurią nors valdišką vietą?

ATSAKYMAS. Baltimorės Katekizmas sako: "Mes privalome daryti viešą savo tikėjimo išpažinimą, kuomet to reikalauja Dievo garbė ar mūs pačių arba mūsų artimų dvasinė nauda."

Callano McHugh Moralė Teologija, sekcijoje 943, nurodo, kad apleisdamas išpažinimo savo religijos ten, kur ją išpažinti nėra jokios svarbios pareigos, nėra tikėjimo išsigynimas; nes nė ant vieno nėra uždėta pareiga visiems pasakotis apie savo religiją.

Daleiskime štai, kad B. dirba valdiškame ofise, kuriame beveik visi valdininkai yra nekatalikai. Jų nei vienas niekuomet nekelia klausimo, kas kokios religijos, ir B. neturi jokios pareigos išpažinti esąs katalikas.

Politinėje kampanijoje, siekiant valdiškos vietos, nėra reikalaujama skelbti savo religijos, kol to nereikalauja viršminėtame katekizme nurodytos priežastys.

KLAUS. Ar Kat. Bažnyčia leidžia tekėti katalikei už "divorsuoto" vyro nekataliko, kurio buvusį moteris dar gyva?

Elz.

ATSAK. Katalikų Bažnyčioje apskritai yra uždraustos "maišytos," (tai yra, katalikų su nekatalikais) moterystės. Jei kartais jos įvyksta, tai tik gavus Bažnyčios dispensą. Kas dėl paduoto klausime atsiskirimo, tai turi būt pirmiausia iširta, ar to divorsuoto vyro pirmoji moterystė buvo tikra, ar netikra. Jei ji buvo tikra, tai negali būti nei kalbos apie tekėjimą už jo; jei pasirodytų po iširtimo, kad ji buvo netikra, tuomet galima ieškoti dispensos ir, ją gavus, tekėti.

KLAUS. Leidžiu savo dukteris mokyti muzikos pas gerą mokytoją, bet protestantą. Jis kartkartėmis daro kon-

certus su visais savo mokiniais protestantų kirkėje. Ar gali mano mergaitės, katalikės, jame imti dalyvumą? Ar nėra man nuodėmės, jei jas ten leidžiu?

Motina.

ATSAK. Leisti mokyti muzikos pas protestantą mokytoją, nesant vietoje gero kataliko mokytojo, nėra nuodėmės, jei tas mokytojas nevaro savo mokytinių tarpe religinės protestantiškos propagandos.

Koncertų reikale kirkėje reikia jau apsižiūrėti geriau. Jei tie koncertai turėtų religinę prasmę, butent, sudarytų, taip vadinamos, "Lords programos" dalį, tai jie tuomet priklauso prie protestantiškų pamaldų, ir tuomet Bažnyčia draudžia imti juose dalyvumą. Taip pat reikia susilaikyti nuo tų koncertų, jei jų pelnas eitų protestantiškai propagandai.

Gi galėtų dalyvauti, jei koncertai būtų pačios mokyklos naudai, ar labdarīgiems tikslams, su kuriais nesiriša joki religiniai tikslai.

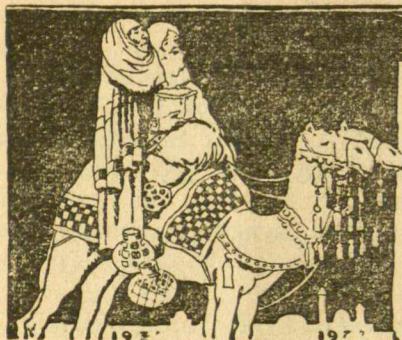
KLAUS. Ar turi teisę tėvai spręsti, kokią mokyklą privalo lankyti jų vaikai?

Tėvas.

ATSAK. Tėvai turi prigimtas teises ant savo vaikų ir jų auklėjimo. Bet yra autoritetas, kuris yra ir prigimties teisių Viešpats — tai Dievas ir Jo Bažnyčia.

Katalikai tėvai turi pareigas išauklėti savo vaikus tikrais katalikais, tai yra, jie privalo pasirūpinti, kad jų vaikai gerai išmoktų katalikų tikėjimo mokslą ir įsipratintų katalikiškai gyventi ir naudotis saramentais.

Visa tai vaikas gali gauti tik katalikų mokyklose. Taigi yra šventa tėvų pareiga leisti savo vaikus į katalikų mokyklas. Bažnyčia turi teisę net versti versti tėvus tą pareigą atlikti. Bet katalikai tėvai tiek jau privalo būt susipratę, kad Bažnyčiai nereikėtų imtis skaudžių prievartos priemonių.

“Ir štai žvaigždė, kurią buvo matę Rytų šalyje, ėjo pirm jų, kolėi atėjus sustojo viršuje vietos, kame buvo vaikelis. Pamatę žvaigždę jie džiaugėsi labai didžiu džiaugsmu. Įėję į namus, jie rado vaikelį su jo motina Marija ir parpuolę pa-

garbino Jį. Paskui jie atidengė savo turtus ir atnašavo Jam dovanų: aukso, smilkalų ir myros. Gavę gi sapne perspėjimą nebėli atgal pas Erodą, jie kitų keliu sugrįžo į savo kraštą.”

(Mato 2, 1—12).

Kame tikroji laimė

Kodėl tu mielas žmogau skundies, jog negali rasti laimės šioj žemėi? Pažvelk proto akimis į tolimus prabėgusius amžius! Ka tu matai? Kodėl tavo širdvi kyla kaž-koks neįaukumas ir nuliūdimas? Ar kelia tavvi baime garbingų senoliu atminimas? Kuomet apie juos skaitome, rodos, laimės jiems netrūko: pasaulio žmonės prieš juos galvas lenkdavo, net ir šiomis dienomis ne vienas jaunuolis beskaitvdamas istorijos įvikius, mano, kad senoliu laimė buvo tikra ir žmogau patenkinanti. Kodėl ju aprašyta laimė neskatina taves pakilti į garbingų senoliu eiles, juk kiekvienas asmuo mielai norėtu pasisveikinti su švpsančia laime. Matau tavo nuliūdimo priežasti! Tie žmonės apie kuriuos istoria rašo gal buvo linksmi, pakilo iki skliantu, tačiau viena gražia diena pasirodė mirties slibinas ir prašalino tą linksmą laiką, nutrenkė juos nuo aukštumos ir gailės — vainikai sudužo. Taip, ši mintis tave liūdina. Tu geidi gyventi per ilgus amžius, kad nereikėtu ragauti kartumų. Norėtum išsisukti iš laiko rankų ir pasislėpti amžinybės prielobstvi, tačiau šie žodžiai tave baisiai kankina: “Dulkė esi ir į dulkę pavirsi.” Tavo širdyje įsiskverbta štai

kokia nuomonė, jog nėra prasmės žmogui gyvent ir vargt, kad pasiektų troštamasiu laimės, nes mirtis kaip vagis visa tai pasisavins. Taip, visą tavo pasaulio laimę, mirtis sunaikins, bet tu, žmogau, pamiršai, jog tu gali įgyti tos laimės, kurios, nei galingasis slibinas — mirtis nepaięgs paliesti. Kūno laimė yra lengvai pergailima, net ir mirtingas žmogus ja gali nuo taves atimti, bet tikra sielos laimė pasilieka nepaliečiama mirties valandoje ir net po mirties. Ta laimė yra amžina, tik lieka tau surast priemone kaip ja įgyti. Dievas, Kuris yra tos laimės dalintojas aiškiai, šventame rašte, moko, mus koku būdu pajėsim įgyti tos brangiosios dovanos. Nei žmonių pagarba, nei turtas negali suteikti tau tos amžinos laimės, bet vien sielos skaistumas pasodins tave amžinos linkmybės soste.

Todėl, mielas žmogau, nenliūsk, nes mirtis yra gailingas kūno priešas, kuris sunaikina jį taip, jog vos pasilieka saujalė dulkiu, bet uoliai dirbk savo sielos laimei ir tos laimės mirtis neįstengs paveikti, nes visagalis Dievas tau ją užtikrina.

J. Kuprevičius (L. K.)

PASKUČIAUSIOS DOVANOS KOLEGIJAI

Lietuvių kolegija **Marianapolis** yra įsteigta idealingosios lietuvių visuomenės dalies. Tvirtadvasiai lietuviai ją ir dabar palaiko ir įvairiais būdais prie jos išvystymo prisideda. Paskučiausios Kolegiją yra sušelpę sekantieji:

Nekalto Prasiidėjimo Marijos Panos parapijos Chicagoje Kolegijos Rėmėjų skyrius per p. **Bambalienę** ir p. **Atrošienę** prisiuntė \$100.00 aukos beturčiams studentams. Toji pinigų suma buvusi sudaryta rengiant "bunco vakarėlį". Tiek vakarėlio rengėjai, tiek jo rėmėjai bei lankytojai yra labai girtini žmonės ir savo gražaus darbo vaisiais gali ir patys pasižiaugti.

Kolegijos knygynui gruodžio mėnesį dešimts skrynių knygų prisiuntė kun. **Jonas Kuras**, Serantono Šv. Juozapo parapijos klebonas. Jų tarpe yra: Tilžės "Tėvynės Sargo" trijų metų kompletai, Peterburgo "Lietuvių Laikraščio" metų leidinys, Kauno pajuokos mėnraščio "Garnio" trijų metų rinkinys, savaitraščio "Tėvynė" 1896 - 1899 metų, vienu metų "Apžvalga", Seinų "Šaltinio" vienu metų leidinys, "Dirvos - Žinyno" kompletai, Dr. Basanavičiaus "Lietuvių Pasakos" II tomo ir "Ožkabalių Dainos" I ir II tomo po 300 egzempliorių, labai daug knygų iš draudžiamojo lietuvių literatūros perijodo ir šiaip jau įvairiomis kalbomis vertingų knygų.

Marianapolio kolegijos muziejui kun. **Jonas Kuras** yra prisiuntęs: grupės pa-

veikslą lankantis Serantone arkivyskupui Jurgiui Matulevičiui, M. I. C., kai kurių Amerikos lietuvių bažnyčių fotografijas, Šv. Kazimiero Seselių vienuolyno pašventinimo medalį, labai painaus medžio išpjaustymo bokštelį su laikrodžiu ir lietuviškas dipkas - žąseles.

Kun. Juozas A. Karalius, iš Shenandoah, prisiuntė tris dėzes įvairiomis kalbomis knygų, gi muziejui dovanojo Lietuvos respublikos sidabrinė ir varinių monetų kolekciją, porą retų akmenėlių ir Lietuvos gintaro gabalą.

Kun. J. Čepukaitis, iš Philadelphia, dovanojo Marianapolio kolegijos muziejui švyturį, sudarytą iš tropikinių augalų, gi knygynui prie seniau prisiųstųjų dar pridėjo vieną knygų dėžę.

Žinomoji rašytoja — **Girios Duktė** — dovanojo knygynui 48 knygas, gi jos sutė Anielė kolegijos muziejui įteikė lietuvišką juostą, Lietuvos molio birbynaitę, lietuvišką švilpuką, lietuvišką šaukštą, lietuviškų senovės mezginių bei išsiuvinėjimų ir iš savo turtingo rinkinio prižadėjo sudaryti lietuviškų audinių kolekciją.

Kun. Augustinas Petraitis, tas nuo pat pradžios pastovus lietuvių kolegijos rėmėjas, naujai suteikė \$40.00 auką, kuri pagelbėjo įrengti kolegijos rekreacijos kambarį. Ir kiek dabar tenai džiaugsmo ir krikštavimo jaunuolių...

Kolegijos vadovybė džiaugiasi sulaukdama tokių kilnių geradarių ir už visas dovanas taria nuoširdžiausią **ačiū**.

Knygas ir muziejaus retenybes malonėkite siųsti: Marianapolis College, Thompson, Conn.

MARIANAPOLIS

Štai pasibaigė Marianapolio Kolegijoje pirmas mokslo semestras. Gruodžio 11 d. buvo kvotimai visiems studentams. Kvotimai parodė kas per pirmą semestrą mokinosi, o kas tikrai ilgino savo vasarines vakacijas. Be abejo bus, kad kurie ir neišlaikė kvotimus bet vistiek reikia visiems linkėti gerų geriausių pasiekimų.

Gruodžio 8 d. buvo labai iškilminga diena — Švč. Panos Marijos Diena. Ji nait Amerikos Lietuvių Kolegijos globėja. Gerbiamas direktorius kun. J. Navickas, M. I. C. laikė iškilmingas šv. Mišias, subdiakonu buvo klierikas Antanas Ignotas, M. I. C. (Waterbury, Conn.) ir diakonu kun. A. Morkūnas, M. I. C. Per šv. Mišias Broliai Ivanauskas ir Kuprevičius pagiedojo duetą. Giesmė buvo Ave Maria. Pamokslą kurs buvo įdomus ir kilnus pasakė kun. A. Bublys, M. I. C.

Visuomeninis susirinkimas įvyko gruodžio 9 dieną. Pirmininkas Jonas Kamandulis įdavė jojo rezignaciją. Studentai gavo naują radio ir biliardo stalą. Pirmininkas baigiant jo darbą skaitė referatą apie visuomenės tikslą.

Susirinkimas išgirdęs įdomų referatą, bendra aklamacija pageidavo pirmininkui atšaukt savo rezignaciją. Tikimės, kad visuomenės sekicijos gabus pirmininkas toliau tęs pradėtą darbą.

Gruodžio 10 d., 9 val. buvo Misijonierių sekicijos susirinkimas. Pirmininkas Bro. Kuprevičius atidarė susirinkimą su malda ir tuoj buvo vardašaukis. Nors ši sekicija yra jauna, bet jau turi gan daug narių į suvirš septyniasdešimts.

Susirinkime sekretorius Bro. Micūnas perskaitė gavusį laišką iš Hinsdale, Ill. Laiškas pranešė, kad tenais gyventojai, naujokai ir pasauliečiai išgirdę apie šią kilnią sekiciją, taip pat pageidauja prisidėti prie šio iškilmingo darbo varymo.

Šiame susirinkime buvo paskirtos grupės, kurių darbas yra ši mėnesį sukalbėti tris "Sveika Marija" ir šeštadieniais priimdami Švč. Komuniją paaukot ypatingai intencijai. Kiekviena grupė gavo paskirtą tautą, už kurią ši mėnesį turi pasimelst.

Buvo komisija išrinkta, kad už dviejų mėnesių suruoštų debatus. Dalyvaujantieji yra: filosofijos skyrius prieš 6-tą skyrių. Iš filosofijos skyriaus šie asmenys buvo išrinkti: klierikai: Jonas Augūnas, Jonas Baltrušaitis, Jonas Kamandulis ir Petras Cinikas. Iš 6-to skyriaus broliai: Juozas Kuprevičius, Stasys Vaičaitis, Kazimieras Boguslovas ir Pr. Aukštakalnis. Teisėjai: Kun. Dr. Petras Biskis, kn. Adomas Morkūnas, mokytojas Dr. Eugenius Andrulionis ir mokytojas Antanas Ignotas.

Pasvarsčius kitus reikalus ir aptarus sumanymus, susirinkimą užbaigė su malda pats sekicijos pirmininkas.

Jurgis Vilčiauskas (L. K.)

IŠSIILGĘ RELIGINIO GYVENIMO

INDIJA. — Ten, kur upė Ganges su Brahmaputra susijungia, rytinėj Indijos pasaulio dalyje, Dacca mieste katalkius valdo vyskupas Crowley. Jausdamas indiečių norus ir meilę išvidiniam religiniam gyvenimui, jis parsikvietė iš J. A. Valstybių uždaro gyvenimo seseris vienuoles pranciškonės. Šešios sesutės pradės naują Indijoje religinį židinį. Atidarys naujokyną ir stengsis patenkinti mergaičių veržimąsi į dorybės ir tobulumo aukštumas. Į tą pat vyskupiją atvyksta iš Amerikos Šv. Kryžiaus kunigai-vienuoliai ir vienas brolis-vienuolis. Visi misijonieriai buvo sustoję Ryme ir priimti pas tikėjimo platinimo prefektą kardinalą Fumasoni Biondi. Gavo taip pat ypatingą priėmimą pas Šv. Tėvą. Jie dabar tęsia kelionę toliau vykdami į nežinomą kraštą sunkiam darbui. Meilė ir pasiaukojimas viską nugali,

Roma, Italija,
Via Corsica 3.

“Draugo” ir “Laivo” Redakcijoms,
Administracijoms ir Skaitytojams.

“Laivo” ir “Draugo,” mylimųjų mano laikraščių, Garbingasias Redakeijas, Administracijas ir Skaitytojus sveikindamas su Šv. Kalėdomis ir Naujaisiais 1934 Metais, šiuomi reiškiu savo džiaugsmo ir pasitenkinimo, kad gražiai ir rūpestingai mūs Romoje, toli nuo Chicagos gyvenančius, supažindina su Amerikos lietuvių, o ypač skaitlingų Chicagos ir jos apylinkių kolonijų, gyvenimu ir veikimu. Rodos, patsai dalyvautumei nuolatiniuose susirinkimuose, kilniuose sumanymuose ir jų vykdyme! Taip važdžiai, taip aiškiai “Drauge” ir “Laive” pasireiskia Amerikos brolių ir seserų veikimas, kurio aprašymus skaitant, rodos, skaitai savo mylimųjų rašomus asmeninius laiškus, bei pranešinėjimus iš jų gyvenimo. Te “Draugo” sidabrinio

jubiliejaus gyvavimo metai jo Redakcijai ir Administracijai bus geriausiais ir amžiniais metais: skaitytojų skaitlingumu ir sandarbininkų dauguma.

Tegyvuoja “Draugas” ir “Laivas.”
Valio!

Kun. L. Draugelis, M. I. C.

Kolegijos Rėmėjai:

A. Karevičienė, Seranton, Pa.	3.00
O. Šalnierė, Seranton, Pa.	3.00
V. Žemaitis, Seranton, Pa.	3.00
A. Juškevičienė, Seranton, Pa.	3.00
O. Kvedaitienė, Seranton, Pa.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.
Kol. Rėm. Centras

CHICAGO. — Gruodžio 15 d., 1933 m., Panelės Švč. Bažnyčioj švęsta 259 metų sukaktuvės, kada kunigas Marquette, Jėzuitas, pirmą kartą laikė šv. Mišias Chicagoj gruodžio 15, 1674 m.

1905 METAI LIETUVOJE

(Tąsa)

Rusų vyriausybei vargas buvo tas, kad tuo metu panašių revoliucijų buvo apimta visa Rusų imperija — nuo vakarų ligi rytų, nuo šiaurės ligi pietų! Jei vienoje kurioje tvirtovės sienoje atsiranda kad ir didokas plyšys, tai dar nedidelė bėda — jį greit galima užlopinti. Vargas tuomet, jei visos sienos ir ne vienoje kurioje vietoje, bet perdēm suskyla—suaižėja, tai kad ir menkučiai atrodytų iš pažiūros plyšeliai, ženklas tačiau būtų tikriausias, jog tvirtovės dienos yra jau suskaitytos ir netrukus ji turi žlugti.

Rusų valdžia pajuto pavojų, tik turbūt nesuprato, kad jis toks didelis. Bandyta buvo jam užbėgti už akių, tačiau

pavartota ne tikrai reikalingos tam priemonės. Stengtasi jis pašalinti puspriemonėmis: švelnumu, pažadais, šiokiomis tokiomis atmainomis...

Keliolikai metų tos priemonės pavojų sulaikė, bet dėl to kai trūko, tai su visu smarkumu ir viską sutriuškino į smulkiausius gabalėlius. Iš didžiosios Rusijos vien griūvėsių kalnai tebepaliko!

Savieji prieš savuosius

Be abejo, šioji revoliucija būtų daug greičiau baigusis ir būtų neprivedusi Rusijos prie tokios suirutės, kokioje yra ji atsidūrusi dabar, jei būtų buvus išlaikyta vienybė. Deja, tos visų pageidaujamos vienybės kaip tik trūko. Jos trūko rusų veikėjų tarpe, trūko ir mūsų veikė-

jams. Jau didžiojoje Konferencijoje Vilniuj tasai vienybės trūkumas pasireikė. Konferencijos dalyviai susiskaldė į dvi viena antrai priešingas partijas. Vieni norėjo taisyti kas bloga valdžioje ir visoje valstybėje, nedarant per daug didelių perversmų. Vadinasi, pasitenkino konstitucine monarchija, Lietuvai ir kitoms tautoms suteikiant plačią autonomiją. Antri vėl — kad viską griaut iš pamatų ir kurti kuo laisviausią respubliką.

Toji nevienoda nuomonė tęsėsi ir toliau. Todėl darbas kaip reikiant negalėjo sėkėti. Iš pradžios visi mielai prisąjūdžio prisidėjo, nes visi jautė reikalingumą Rusijai nusikratyti senojo biurokratizmo. Pastebėję tačiau, kad gairiausioji srovė stengiasi savaip visą perversmą nukreipti, daugelis rimtesniųjų pasitraukė šalin, nenorėdami savų brolių krauju sutepti savo rankas. Tokiu būdu nejučiomis, rimtesniesiems pasitraukus, visas revoliucijos vadovavimas pateko į jaunuolių pramušgalvių arba net daugelyje vietų stačiai į kriminalistų rankas. Todėl, šalia gana malonių ir žmoniems naudingų įvykių, šioje revoliucijoje galima rasti kuo bauriausių užpuolimų nekalčiausių žmonių nuskriaudimų, kerštavimų, sudeginimų, apiplėšimų.

Užuot visiems bendras jėgas nukreipus prieš bendrą visiems priešą — rusų biurokratizmą, pradėjo kovoti savieji su savaisiais. Užuot kovojus su caro valdžia, pradėta kovoti prieš tikėjimą ir Bažnyčią, kurie kaip tik reikalingiausi žmonių taikai ir gerovei išlaikyti! Tai gi, vieton statyti gerovę, stengtasi ji išriauti iš pagrindų. Tokiu būdu revoliucija virto daugiau bedievybės platinimu, nekaip kova su rusų biurokratizmu. Žmonių supratimu šie trys žodžiai: socialistas (ciilikas), bedievis ir revoliucionierius buvo gavę vieną ir tą pačią prasmę.

Taip dalykams pakrypus, be abejo kiekvienas doresnis žmogus jau negalėjo jokių artimesnių reikalų su tokia revoliucija turėti. Kairieji iširdo ir prasiidėjo šmeižtai laikraščiuose, mitinguose, vieši užpuldinėjimai ant klebonijų ir pp.

Kolektorai

Tokiu savo pasielgimu kairieji sutėrę revoliucijos vardą ir atstūmę kilnesniuosis nuo savęs, sumanė varu išreikalauti iš gyventojų aukų, kad turėtų už ką toliau varyti griovimo darbą.

Prasidėjo lankymasis po klebonijas, po ūkiainkus, po dvarininkus savos rūšies kolektojų, arba "aukų" rinkėjų. Geros aukos, su revolveriu išreikalautos!

Berėnant tas "aukas" atsitikdavo visko. Štai pavyzdžiui, Vinčiuose, netoli nuo Marijampolės, dėl tų "aukų" net žmogui gyvybė atimta. Buvo štai kaip:

Vinčių kaimelyje nuo senų senovės gyveno keli žydėliai ir laikė paplentėje karčiamas, kad keleiviams būtų kur sustoti ir ypač žiemą sušilti. Keleiviai, kaip keleiviai, o vietiniai mėgėjai paimti po burnelę tai nuolatos tenai susirinkę laiką praleisdavo prie stiklelio ir kortų.

Tai gi "kolektoriams" tokia vieta labai patogi. Vieną dieną jie ir užėina. Randa užėjusį vietos gyventoją Kubilių. Nepamenu kuo jis buvo vardu. Jau pačiame smagume. Pradeda "kolektorai" savo darbą. Pareikalauja revoliucijos reikalams "aukų." Kubilius atsikerta ir nenori duoti. Šie reikalauja varu, grąšindami revolveriais. Galimas daiktas, kad ir "kolektorai" po kokį gurkšnelį dėl šilumos buvo išmaukę. Prasideda ginčai, stumdymaisi. Pagalios Kubilius ištraukia "kolektoriams" iš renkų "aukų" sąrašą, perplėšia ir meta šalin. Šie paspaudžia revolverio gaidelį, pykšt ir Kubilius guli negyvas!

(Bus daugiau)